

## Chvála tichu

Napsal uživatel Jirka-mo  
Pondělí, 01 Říjen 2001 01:00

---

Tu situaci známe všichni - muzikanti i posluchací. Na jevišti končí píseň, kapela v mohutném fortisimu speje k poslednímu akordu, zpěvacka drží ten závěrečný tón, graduje to, pak prudký strih stop-tímu... chvilicka ticha... a potlesk. Prudký a nadšený či řídký a vlažný, s pískáním a dupáním a nebo potupný, že zní trapně jako facka. Ale o potlesk nejde. Jde o ten okamžik tesně před ním. O tu chvíli ticha.

Tu chvilku chválím a vzdávám jí hold, tu chvíli, kdy z jeviště člověk cítí nadechnutí celého sálu tesně před tím, než se dlaně potkají v tlesknutí, nebo než zazní pískání a dupot a výkriky z publika... Chvilce přiznání, úplného konce písničky, chvíle pokorného a doufajícího nadechnutí muzikantu, který čeká, jestli se po té chvilicce potlesk ozve...

Mnohokrát jsem si říkal, jak dlouho ta chvilka trvá? Mžiknutí? Věčnost?

Ale každý muzikant to ticho slyší a vnímá, zná ho - trochu jinak, než poslucháč v sále, protože na jevišti to ticho zní jinak. Hlasíteji.

Ale podaří-li se píseň tak, jak má a dojde-li k tomu zázraku setkání nálad muziky a diváku, pak je to ticho plné pocitu - tichých a pokorných, rozesmátých i roznežněných, ulicnických i šibalských... to záleží na písni. Ale to ticho zní.

Tak ať nás všechny, muzikanty i poslucháče, provází. A ať si ho dokážeme vážit.